

Til § 19.

Da lovforslaget åbner mulighed for, at amtsråd eller kommunalbestyrelser kan opnå tilladelse til at iværksætte radio- og fjernsynsvirksomhed, foreslås det, at radionævnets kompetence til at behandle klagesager også kommer til at omfatte den selvstændige programvirksomhed, der udøves i henhold til tilladelser, givet i medfør af bestemmelserne i lovens § 1, stk. 2, og § 2, stk. 2. Nævnets kompetence er ligeledes udvidet til at gælde afgørelser truffet af andre end radiatorådet i overensstemmelse med en i henhold til § 15 indgået aftale.

*Til kapitel 4. Forskellige bestemmelser.**Til § 20.*

Statsministeren nedsatte i maj 1972 et udvalg med den opgave at undersøge, i hvilket omfang og på hvilken måde programmer fra Danmarks Radio kan sikres bevaret og gjort tilgængelige for forskningen, herunder presseforskningen og den samtidshistoriske forskning. Da det står klart, at udvalget vil anbefale en vis arkivering af programmerne, foreslås det, at der i loven skabes hjemmel for oprettelsen af en institution, der kan forestå en sådan arkivering, og at ministeren for kulturelle anliggender bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler for en sådan arkivering i tilfælde af institutionens oprettelse.

Til § 21.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 12, idet der dog tillige er optaget en regel, hvorefter indehaveren af et radio- eller fjernsynsapparat har tilmeldingspligt. En tilsvarende bestemmelse findes i kulturministeriets bekendtgørelser om radio- og fjernsynsafgift.

Til § 23.

Straffelovrådet foreslog i sin betænkning om ansvaret for radio- og fjernsynsudsendelser (nr. 487/1968) s. 29 bl. a. følgende ændringer i lovgivningen på det erstatningsretlige område:

a) En bestemmelse, hvorefter Danmarks Radio som hovedregel er erstatningsansvarlig for alle retsstridige, skadegørende handlinger uden hensyn til, om den direkte skadevolder står i et underordningsforhold til institutionen, dog således, at Danmarks Radio ikke bør være ansvarlig for skade forvoldt ved udtalelser af deltagere i offentlige møder eller i forbindelse med aktuelle begivenheder, som transmitteres af Danmarks Radio.

b) En bestemmelse, hvorefter den direkte skadevolders erstatningsansvar både over for skadelidte og i forhold til radioens regreskrav kan ned sættes eller bortfalde, hvis det findes rimeligt under hensyn til udtalelsens eller handlingens beskaffenhed, skadevolderens stilling og omstændighederne i øvrigt.

Herudover har straffelovrådet foreslået visse andre ændringer, der bl. a. berører Danmarks Radio, jfr. betænkningen s. 29, punkt 5 og 6. Disse forslag er gennemført som et ændringsforslag til lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m. m., jfr. § 2 i lov nr. 89 af 29. marts 1972. I fortsættelse heraf er de under a) og b) nævnte ændringer indarbejdet i nærværende lovforslag.

Motiveringen for bestemmelsen i § 23 fremgår af straffelovrådets betænkning s. 24-25 og s. 27, der citeres i det følgende:

ad a): »*Udvidelse af personkredsen, for hvis handlinger Danmarks Radio hæfter.*

Som tidligere beskrevet ifalder Danmarks Radio ifølge gældende ret erstatningsansvar i henhold til grundsetningen i D.L. 3-19-2. Forudsætningen for dette ansvar er, dels at en eller flere faste eller løst engagerede medarbejdere eller andre optrædende har forvoldt trediemand skade ved en adfærd, som pådrager den pågældende ansvar efter dansk rets almindelige erstatningsregler, dels at den eller de pågældende medarbejdere eller optrædende står i et vist underordningsforhold til radioen i henseende til instruktion, anden vejledning eller opsyn.

Som det er fremgået af beskrivelsen af arbejdsgangen i Danmarks Radio vil det imidlertid let kunne give anledning til tvivl, om der i den konkrete sag foreligger et sådant over/underordningsforhold. I denne forbindelse er der også grund til at fremhæve, at det i de tilfælde, hvor de direkte implicerede i en retsstridig udsendelse ikke har stået i noget underordningsforhold, ofte vil kunne volde tvivl, om programlederen selvstændigt har pådraget sig et erstatningsansvar med deraf følgende ansvar for Danmarks Radio ved ikke at have grebet ind over for udsendelsen.

Men selv bortset fra disse tilfælde af bevis tvivl, som i sig selv indicerer en skærpelse af ansvaret, vil det efter straffelovrådets opfattelse være en rimelig ordning, at radiofonien i princippet bliver gjort ansvarlig for alle retsstridige, skadegørende udsendelser uden hensyn til, om den direkte ansvarlige står i et underordningsforhold til institutionen. De risikohensyn, som bl. a. ligger til grund for reglen i 3-19-2, virker med en særlig styrke i